

Красимир Бачков

Седемте Божини заповеди

– Любовта е опасна работа! Ако не си професионалист, изгаряш! Ако си, пак гориш! Важно е да си в играта! – тъжно обясняваше млад на вид мъж, с вече посребрена мексиканска брадичка, а седналият до него войник разсеяно зяпаше през прозореца и се поклащаше в ритъма на влака. Пейзажът отвън поразително приличаше на фототапет – високи планини с побелели от сняг върхове, синьо небе и гори от борови дървета, на места пресечени от бързи пенливи потоци, а край тях високи туфи трева и нежни планински цветя. Есента тук все още не личеше, но редките храсти между боровите вече бяха пламнали от смъртоносното и докосване, а широколистните дървета край линията протягаха голи почернели клони, като ръце на удавник.

– Добре, де! – намуси се войникът – Какво да правя сега? От една страна я мразя, че ме лъже, а от друга – все за нея мисля! Не ми излиза от главата, разбираш ли! И през деня, и през нощта, и като съм наряд, и като спя дори! Мамка му! Ще взема да се гръмна, че да свърши всичко! Повече не издържам!

– Не говори глупости! – промърмори мъжът с брадичката – Хубаво е, че я обичаш! Значи си жив и каквото и да направиш, все ще си струва! Като оставим настрана самоубийството, разбира се. Не се връзва никак си, точно един войник да страда от малодушие.

Войникът го изгледа намръщено а спътникът му си погледна часовника и продължи:

– Докато стигнем, има почти три часа. Ако искаш и аз да ти разкажа една история! Хем ще мине времето, хем може и да чатнеш нещо.

– За кого е тази история?

– За мен! – въздъхна мъжът – Моята история!

– А тя като моята ли е?

Мъжът се надигна, свали от багажника доста голямо дипломатическо куфарче и извади от него бутилка „Балантайнс“. Разви капачката, напълни я догоре и я подаде на войника:

– Пий, братле! Като я чуеш, ще разбереш! Но ако не щеш, кажи да не се хабя на вятъра!

– А, що? Разкажи ми! Може пък нещо да науча! А то иначе – плесна се по коляното войникът – пак за нея ще мисля!

– Добре! – кимна мъжът и се настани удобно, като качи краката си на отсрещната седалка. – Във влака можеш да чуеш всякакви истории. И измислени, и истински, но аз си мисля, че истинските са повече, защото пред непознати спътници, както сме ние с тебе, човек по-лесно може да се освободи от това, дето му тежи на душата.

– Вярно е! – съгласи се войникът – Аз дори не разбрах, как ти разказах всичко! А изобщо не обичам да говоря за себе си. Някак се срамувам...! Но сега нещо ми стана и всичко ти изтропах.

Двамата замълчаха. Навън се мяркаха разхвърляните къщички на някакво село, колелата глухо потракваха, а уискито бе създадо странна близост между тези две същества, изхвърлени от комарджийските пръсти на живота в едно купе, солидарни донякъде в неволите си. Пиха по още една капачка и мъжът започна:

– Значи аз за пръв път чуках в девети клас. Преди ни водеха на бригади в селското стопанство и бачкахме ангария по един месец. Нея година бяхме в едно село и там ме забърса една кака. Групата ни беше от три класа на гимназията. Имаше един дванадесети, един десети и само ние бяхме зайците от девети клас. По мое време класовете бяха големи, не като сега. Нашият беше от четиридесет ученика. От тях бяхме само осем момчета. В останалите два класа положението бе още по-трагично – единият просто нямаше момчета, а в другият бяха само три. Или на едно момче, се падаха приблизително по десет момичета. – Леле! – бутаме се с аверчетата – Ще им скъсаме задниците! Обаче нали бяхме зайци и хабер си няхмахме как стават тия работи, само се перчехме и вечер по тъмното обарвахме момичето което изпращахме до квартирата, целувахме го криво-ляво до някой селски плет, а на другият ден се скъсвахме да лъжем какъв страшен секс сме правили и колко велики любовници сме изобщо. Само едно от трите момчета в десети клас си мълчеше и разбира се, само то спеше с момиче наистина. До края на бригадата, един по един всички млъкнахме, но това определено не бе наша заслуга. Жените братле, командват парада навсякъде! Ние само се будалкаме, че от нас нещо зависи!

– Е, чак пък толкова! – не се съгласи войникът. Мъжът се усмихна, гаврътна една капачка уиски и продължи:

– Беше някъде към десетият ден, когато ме свали каката. Беряхме грозде из едни огромни лозови масиви и го изсипвахме с кофи в големи контейнери. Всъщност, беряха женските а ние се излежавихме до контейнерите и записвахме коя колко кофи е донесла. Имаше някаква норма, която ако не изпълнеха, биваха мъмрени пред строя вечерта. Доста от момичетата се увъртаха край нас и ни бутаха разни аванси, само за да не бачкат колкото трябва. Ние си избирахме по някоя от по-хубавите, пишехме и няколко кофи повече, а тя по тъмното се отблагодаряваше както си знае. Та тоя ден ни разделиха класа и се случих при момичетата от дванадесети клас. Имаше една мадама – висока, руса, синеока и

отвсякъде извита, като „Ролс Ройс“ от шестдесетте години. Беше най-красивото момиче от всички и на мен и през ум не ми минаваше, че мога да спя с него. Някъде по обяд Божанка /така се казваше тя/, донесе поредната кофа грозде, изсипа я и се усмихна:

– Ей зайко, я ела малко! – и тръгна между редовете. Оглупял от оказаното внимание, аз се подчиних и я последвах. Без да се обръща, Божанка ме изведе от масива, навлезе в друг, където никой още не береше и нейде към средата спря и се обърна. Беше хубава като самодива. Носеше къса джинсова пола, над която бе вързала краищата на каубойска риза на квадрати. Бавно развърза взела и разтвори ризата. Щръкналите кафяви зърна на буйните и гърди сякаш ми избодоха очите. Онемях. Тя пристъпи към мен и нежно ме целуна. Там, под слънцето, сред лозите, аз получих онова, което за момента ме направи собственик на целият свят. Усетих сила и дързост, каквито не подозирах, че имам. Разбрах, че съм мъж.

Той въздъхна и замълча. Войникът го гледаше зяпнал, докато мъжът не напълни по още една капачка уиски. Отпиха.

– Много хубаво разказваш! – възхити се войникът – Аз не мога така.

Мъжът не обърна внимание на похвалата, присви очи, сякаш да съзре нещо далечно и продължи:

– Любехме се по няколко пъти на ден. Божето беше ненаситна за ласки. Чувствах се Бог и вярвай ми, тогава наистина бях. Една седмица преди края на бригадата обаче пристигна гаджето и. За него аз дори не подозирах, затова вечерта, когато едно лъскаво „Кавадзаки“ изръмжа пред строя, а Божанка изхвърча от редицата и се хвърли на врата на младежа, аз умрях прав. Гледах как се качва на задната седалка на мотора, обгръща го щастлива с ръце и двамата като сън отлетяват, а не можех да повярвам, че е истина. На другият ден, ни лук яла, ни лук мирисала, Божето ми обясни, че това е гаджето и, което следва висшето военноморско във Варна и че вече си е заминал. Искаше ме отново, представи си! Тогава направо полудях. Развихах се без всякакви задръжки, обвиних я в предателство и към мен, и към гаджето и, обиждах я както ми падне, а тя само ме гледа и се смее. Все едно не се отнася за нея. Ударих я! После още веднъж! Усмивката и се скъса, а очите помътняхя. Озверях! Хвърли се върху ми с юмурици, а тя поначало си беше по-едра и висока от мен, събори ме на земята и започна да ме удря и дере с нокти. Сграбчих я здраво и се затъркаляхме под лозите. Не знам как стана, но накрая отново се любихме. Беше по-силно от нас. И двамата сякаш се

изнасилвахме един друг. Хапехме и се драскахме като животни, причинявахме си болка, но се желяехме неистово и в някакво диво безумие се любехме и любехме...! На следващият ден пак и така до края на бригадата. Почти не си говорехме, само ласки и секс, вече без насилие и грубост, нежно и красиво, както могат да го правят само едни завършени мръсници. След бригадата се върнахме в града и започнахме училище. Виждахме се всеки ден в даскалото, но тя не пожела нито веднъж да се срещнем, или отидем някъде заедно. За секс изобщо да не говорим! – Здравсти Зайо! Как си? – това беше всичко, което ми казваше. А аз изгрях от любов и желание да я имам, правех всичко възможно да я срещам уж случайно повече пъти, но уви, тя не реагираше по никакъв начин на желанията ми.

Вече към края на учебната година, малко преди да завърши, тя сама ме потърси. Струва ми се беше края на април, тя нахълта през едно междучасие в класната ни стая и ми каза, да я чакам след часовете. Няма да ти обяснявам колко дива радост или болка, могат да причинят дори две думи, казани от жена в която си влюбен. Всъщност, ти би трябвало и сам да го знаеш! Както и да е, едва дочаках да свършат часовете и изхвърчах навън. Божето вече ме чакаше и тръгнахме заедно към парка. Люляците вече цъфтяха и тя пожела да се разходим и наберем люляк до една дива местност, наречена Гаази Баба. Там градът свършваше и почваха лозята. Вървахме бавно, а тя още по-бавно ми говореше, както никога преди това. По-скоро ме съветваше, как да свалям гаджета.

– Слушай Зайо! Това, което ще чуеш сега, никой никога няма да ти го каже, а когато го разбереш сам, ще си вече пенсионер. Ако изобщо някога го разбереш, разбира се. Така! А сега запомни правилата на играта:

Първо – От всички момичета, избирай винаги най-красивото! То няма истински приятелки, защото му завиждат, възможно е да няма и приятел, защото момчетата са глупави и не допускат, че хубаво момиче може да остане без приятел. А дори да се държи надменно, то е само за да прикрие, колко самотно и беззащитно е всъщност. Ако пък се окаже глупаво, възползвай се от прелестите му, защото те са дар Божии и не всяка жена ги притежава.

Второ – Никога не обръщай внимание има ли приятел едно момиче, или не. Ако тя те пожелае, нейният приятел не може да я спре и ти ще я имаш в крайна сметка.

Трето – Никога не се влюбвай! В момента, в който едно момиче разбере, че го обичаш, ти вече си го загубил.

Четвърто – Никога не се връзвай на най-изтъкваният женски номер – децата! Ако някоя ти заяви, че е бременна от теб, просто я зарежи! Не след дълго ще разбереш, че или не е била изобщо бременна, или че не ти, а някой друг е славният татко.

Пето – Следващата елементарна хватка – сълзите! Жената плаче истински само ако е сама, далеч от всички. Другото е театър!

Шесто – Никога не вярвай на жена! Повярваш ли, момичетата ще те лъжат, както си искат. И последно.

Седмо – Бъди такъв какъвто си, не се прави на интересен, достатъчно умен и хубав си, за да имаш което момиче си избереш. Бъди мъж и ако се наложи, не се въздържай да извъртиш някой шамар на тая, която го заслужава. Не е недостойно да поставиш някоя кучка на мястото и. А и доста често на жените им доставя удоволствие, да си груб с тях. Всъщност ако искаш истински някоя жена или нещо изобщо, няма причина да не го получиш! Всичко зависи от теб! Запомни, само от теб!

Бяхме спрели пред едни люлякови храсти, отрупани с цвят и полежала миналогодишна трева. Аз се пулех като отровен и не можех да проумея, що за същество е Божанка. Всичко което ми каза, навярно бе абсолютна истина, но начинът по който разкриваше слабостите на собственият си пол и особено презрението с което го правеше, ме караха почти да се страхувам от нея. Давах си сметка, че тя е много по-силна духом и по-умна от мен, беше красива и едва ли нещо на тоя свят можеше да я спре, ако поиска да постигне нещо. Защо ми разкриваше тайните на женската природа? Направо я запитах, а тя откровено ми отвърна:

– Защото си свестен! И защото си чист! И защото първата срещната мръсница ще те оплеска!

Какво му ставаше на това момиче? За себе си ли говореше? Тя сякаш прочете мислите ми:

– Да, вече си поизцапан, Зайо! Успях да ти лепна някое петънце и точно затова ти ги казвам тия работи. Да се пазиш от такива като мен!

– Ти ми харесваш! Обичам те! – за пръв път в живота си искрено направих такова признание, а тя се изсмя:

– Значи си падаш по курви тогава! Ще има да ти пуши главата!

– Ти курва ли си Боже? – не можех да повярвам аз.

– Не, разбира се! Ама, че си глупчо! Няма такава жена, която да се признае за такава. У всяка обаче стои потенциална курва и чака.

– Какво?

– Нейният принц! Мъжът на живота и! Най-често той така и не идва! А сега я ти ела по-насам!

Привлече ме към себе си и там на тревата, под цъфналият люляк който ухаеше влудяващо, се любихме за последен път.

Без да се замисля, мъжът надигна бутилката и отпи няколко жадни глътки направо от нея. Две – три капки се стекоха по брадата му, но той не ги и усети. Войникът го гледаше като хипнотизиран и едва след няколко минути, когато кондукторът мина да провери билетите, се осмели да запита плахо:

– И после какво стана?

Мъжът се усмихна, изправи се и се протегна докато костите му запукаха. Свали стъклото на прозореца, постоя малко на вятъра и едва тогава отговори:

– Нищо! Свалях най-хубавите момичета, ожених се за прекрасна жена, родиха ми се чудесни деца, разведох се и продължавам.

– Какво?

– Да чакам, приятелче! Принцесата на живота си! Да живея в очакване на една илюзия! След Божанка бях така опустошен, че не можех да се радвам нито на жените, нито на семейството си, а най-ужасното бе, че не успях да стана и баща като хората! Горките ми деца!

– Но нали всичко си имал? – недоумяваше войникът – Как така няма да се радваш на най-хубавото в живота?

– Така! Може би защото имах всичко!

– Не те разбирам! – повдигна рамене войникът – А какво стана с Божанка?

Мъжът помълча малко, въздъхна и някак с нежелание каза:

– Отиде си! Самоуби се като навърши тридесет и пет!

– Сериозно?! – глупаво опули очи войникът.

– Да-а! Стават и такива работи. Тя не можеше да има деца и го знаеше от доста малка. Иначе всичко си имаше, но...! Хайде стига с тия приказки! Я му цапни един гълток!

Двамата последователно отпиха направо от шишето, а не след дълго стигнаха гарата и пътуването свърши. Още от прозореца войникът съзря едно обикновено, набито момиче с румени бузи, което му махаше с ръка.

– Ето я! Ето! – сочеше я на мъжа и без да се сбогува, като вятър излетя от купето. Отвън двамата се прегърнаха и дори не забелязаха, как мъжът мина край тях с тъжна усмивка. Мътни облаци бяха забулили небето и лекият вятър носеше мирис на дъжд. Щеше да вали.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3070>]